

Ejmi Doz

**Ostani
sa
mnom**

Preveo
Saša Novaković

Laguna

Naslov originala

Amy Daws

WAIT WITH ME

Copyright © 2018 by Amy Daws

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

This edition is published by arrangement with SEYMOUR
AGENCY

*Ova knjiga je inspirisana događajima iz stvarnog života.
Osim svih onih vrelih i romantičnih delova.
Moj život ni izbliza nije toliko uzbudljiv.*

PRVO POGLAVLJE

Kejt

Kejt Smit. Samo to. Moje ime je Kejt Smit. Moji roditelji nisu mogli ni da se potrude da ga ulepšaju i nazovu me Ketrin ili Kejtlin. O, Bože, samo da su mi dali neko egzotično ime, kao što je Katarina, moj život bi bio potpuno drugačiji!

Ma, pristala bih čak i na Ketu! Zvuči bar malo zabavno. Možda.

Ali ne... Ja sam samo Kejt.

Najstarije sam dete u razdravanoj porodici od petoro iz Longmonta, Kolorado. Moji roditelji su u braku više od četrdeset godina i još uvek se vole kao kad su se venčali. Moja dva mlađa brata su se oženila dvema sestrama. Ta dva savršena para i njihovo dragoceno potomstvo žive u krugu od dva bloka od kuće u kojoj smo odrasli. Moji roditelji čuvaju decu svakog petka uveče, kako bi braća mogla da vode svoje zgodne žene na večeru uz vino, kao dobri hrišćanski muževi kakvi jesu.

A šta radi dosadna, stara Kejt, koja praktično gazi tridesetu?

Piše erotske ljubavne romane.

U vulkanizerskoj radnji.

U Boulderu, Kolorado.

„Izvinite, ali izgledate mi poznato“, kaže mi žena srednjih šezdesetih godina, sa zvezdanim pogledom u očima. Ima prijatno punačak izgled koji me podseća na starinsku vilu. Onu koja izgleda kao baka, a ne kao lik iz *Harija Potera*.

Skidam ruke s tastature laptopa, gde su mahnito kucale, i vadim slušalice iz ušiju. „Oprostite... šta?“

Ženine oči brzo trepću. „Da li radite u bolnici?“

Uz osmeh joj odgovaram: „Ne, bojim se da ne radim.“

„Da li radite u stomatološkoj ordinaciji?“

„Ne.“

„U veterinarskoj ambulanti? To je sigurno. Izgledate mi tako poznato. Ja sam Beti, a moja pudla se zove Misti, ona mala crna.“

Ponovo se osmehujem i sažaljevam ženu. „Ne. Žao mi je, Beti. Ne radim u veterinarskoj ambulanti. Ja sam pisac. Možda ste čitali moje knjige?“

Oči joj zasijaju. „O, kako se zovete?“

„Pišem pod pseudonimom Mercedes Li Lavleter“, odgovorih samouvereno. *Ne osuđujte! Nadoknađivala sam za ceo život mržnje prema svom dosadnom imenu.*

„Da li pišete hrišćanske romanse?“, pita Beti, stavljajući ruku na srce, s nadom i uzbuđenjem.

„Ne“, odgovorih, sa žaljenjem ispisanim preko celog lica.

„O... da li su o Amišima? Obožavam te romane o Amišima.“

Duboko udahnem. „Nisu o Amišima.“ Beti uopšte nije moj tip osobe. Trebalo je to da pretpostavim, ali iznenadili biste se koliko mnogo baka voli prljave priče.

Namršti se i baci pogled na moj računar. „Da li trenutno pišete?“

„Da.“ Prigrlim laptop uz telo dok se ona pomera da pogleda preko mog ramena.

„Mogu li da vidim?“, pita, dodirujući mi rame, šireći miris vanile oko sebe.

Zatvaram svoj laptop. „Bojim se da nikome ne dozvoljavam da vidi moj rad u toku... Potreban im je dodir urednika.“ *A vi biste verovatno doživeli moždani udar.*

„I juče ste bili ovde, zar ne?“, pita radoznalo.

Ispravljam kičmu. „Da, zašto pitate?“

„A i dan pre toga?“

Nervozno se osvrćem. „Dobro, u čemu je problem? Da li vas je uprava poslala ovde?“

Oči joj se rašire. „O ne, ne. Ja sam samo pekar!“

Svest mi se razbistri. Videla sam je kako juče donosi neke tepsije. „Beti Pekarka!“, uzviknem kao da je ona davno izgubljena baka koju sam oduvek želela. „Vi pravite kolače!“

Ona se ponosno osmehne, i nekako želim da je zagrlim, ali za to je verovatno prerano. „Da, ja pravim kolače. Obično dolazim samo jednom nedeljno, ali u poslednje vreme svraćam češće da vidim kako je novi proizvod prihvaćen.“

„Kiflice!“, uzviknem i protresem glavom, pokušavajući da se smirim. „Bože, te kiflice su preukusne.“

„Stvarno mislite?“, blista od ponosa. O, bože, izgleda kao da će eksplodirati.

„O, da“, odgovorim. „Umoćim ih u jutarnji espreso, i ta kombinacija mi menja život. Skoro jednako dobra kao i oni kolačići s belom čokoladom umoćeni u late s karamelom i bademima koje pijem popodne.“

Srećno se zakikota. „Jeste li probali danska peciva?“

„Nisam videla danska peciva!“, skoro zacvilim od uzbuđenja, a onda pokušavam da se smirim. *Uf, ima i danskih peciva? Ko ih, zaboga, pojede sve?!* „Obično dolazim oko deset. Mora da su nestala do tada.“

„Pa, to je dobar znak!“, zakikoće se žena, a onda se namršti. „Koliko dana dolazite ovde? Da li nešto baš gadno nije u redu sa vašim kolima? Kladim se da bi mogli da vam nabave rentakar.“

Odmah se naježim. *Zato ne razgovaraš s mušterijama, Kejt? Trebalo bi da držiš niski profil, a ne da ćaskaš s magičnom bakom pekarkom!* Duboko udahnem i slažem je. „Zapravo, ja nisam baš pisac, Beti. Možete li da čuvate tajnu?“ Oči joj se rašire na moj ozbiljan izraz lica, i ona se osvrne oko sebe da se uveri da nas niko ne čuje pre nego što željno klimne glavom.

Ovo je trenutak za koji se pripremaš nedeljama, Kejt. Ne suzdržavaj se sada. „Ja sam iz centrale. Bili smo zabrinuti zbog usluge u ovoj filijali, pa su me poslali ovde da izvidim stvari na nekoliko nedelja.“

„Ali nikada nisam čula nijednu žalbu! I toliko volim gospodu na recepciji. Uvek su tako ljubazni i vole moje kolače s komadićima čokolade.“

„Mislim da svi vole vaše kolače s komadićima čokolade“, odgovorim uz značajno namigivanje. „Ali moram da vas zamolim da zadržite moju prisutnost ovde u tajnosti. Želimo da vidimo svakodnevnu uslugu korisnicima ove filijale kako bismo mogli da napravimo neophodna poboljšanja.“

Ona polako klima glavom, očigledno uzbuđena što je upućena u moju tajnu misiju. „Razumem.“ Potencijalna cinkarošica, obezbeđena.

„Hvala vam na diskreciji.“ Ispružim ruku da se rukujem s njom na vrlo korporativan način, i oseća se kao lepljiva,

mlitava testenina. „Bilo mi je drago da vas upoznam, Beti. Nastavite s dobrim radom. Nismo uopšte zabrinuti za vas.“

Nakon mog namigivanja, ona se vuče unazad s ukočenim izrazom lica, a ja se okrećem da teško izdahnem. Bilo je blizu. Previše blizu. Moram da završim ovu knjigu pre nego što neko primeti da sam ovde često.

Ponovo otvaram svoj laptop i nastavljam tamo gde sam stala u petoj knjizi moje erotske serije *Noćenje s doručkom*. Ova knjiga je zaključak međunarodne senzacije koja je preko noći postala bestseler i za koju je nedavno *Passionflix* otkupio prava za snimanje filma. Moji fanovi umiru za ovom knjigom, a moj um ne može da se odupre sećanju na velike napore koje sam uložila da je napišem.

Naravno, neki bi mogli reći da je neobično pisati prljave romanse u čekaonici vulkanizerske radnje. Ali kad ste autor bestselera *Njujork tajmsa* i odjednom sve reči i likovi u vašem umu nestanu – preduzimate ekstremne mere.

Zato sam onog dana kad sam ušla u čekaonicu *Tajer depoa*, spremna da tupo zurim u svoj računar dok mi stavljaju novi set guma, bila zapanjena kad su reči ponovo počele da teku. Kao, ozbiljno teku. Nije to bio mlaz, već bujica epskih razmera.

Posle tako sušnog perioda, nisam se usudila da izazivam sudbinu udaljavajući se od toga! Bila sam kao cenjeni sportista u pobedničkom nizu koji ide na šampionat. Nisam prala čarape, nisam brijala noge. Jela sam isto sranje, hodala istim koracima i ponavljala svaki dan kao jebeni Dan mrmota dok nisam završila ovu knjigu!

Zato sam na svojoj trećoj nedelji rada u dobrom starom *Tajer depou*. I mnogo sam naučila za to vreme. Na primer činjenicu da je *Tajer depo* mnogo više od prodavnice guma. Kao prvo, oni ne prodaju samo gume. Oni vrše zamene ulja i obavljaju i mehaničke popravke. Pre neki dan sam čula

menadžera kako kaže da rade sve osim farbanja i zamene stakala. Zar to nije super?

Ali ako sam iskrena, moram da priznam da dolazim ovde zbog jedne i samo jedne stvari:

Centra za korisnike.

Centar za korisnike u *Tajer depou*, takođe poznat kao moja nova matična luka.

Kad sam prvi put dovezla svoje vozilo pre tri nedelje a momak na šalteru mi pokazao čekaonicu iza ugla, mislila sam da ću pronaći osrednji aparat za kafu s dvanaest šoljica i ustajalom generičkom kafom. Ako budem imala sreće, imaće i kremu u prahu iz ove godine.

Kad sam skrenula iza ugla i ušla u Centar za korisnike od stotinak kvadratnih metara, sa zidanim kaminom, kožnim foteljama i aparatom za kafu koji je izbacivao neverovatan izbor ukusne kafe, umalo da sam pala na kolena i zaplakala.

Za nekoliko minuta sam imala late s bademom i karamelom, topao kolačić od ovsenih pahuljica i grožđica i slatko mesto za jednim od njihovih visokih stolova pored zgodne utičnice. Bio je to kismet.

Osećajući se pozitivnije nego mesecima pre, otvorila sam svoj laptop i nakon nekoliko gutljaja kafe, reči koje sam se mučila da pronađem u svojoj najnovijoj prljavoj priči odjednom su potekle s mojih vrhova prstiju. Pronašla sam izlaz iz strašnog spisateljskog bloka! Bilo je to božićno jebeno čudo!

Trepnula sam, i prošla su tri sata. Agent za korisničku podršku je kazao da je moj automobil spreman, ali kada su rekli da im ne smeta ako ostanem još neko vreme, sve što sam čula je džekpot! Pre nego što sam shvatila, napisala sam pet hiljada reči za pet sati.

Nikad nisam pisala tako brzo! A i bile su dobre reči! To je bio pravi preokret. Dakle, kao pas koji je pronašao najbolji

kontejner s ostacima, odlučila sam da se vratim po još. U početku sam dovozila nekoliko vozila na zamenu ulja... mog komšije, mog prijatelja. Čak su mi i moja dva brata dozvolila da odvezem njihova vozila, ali su me sve vreme gledali ispod oka jer sam morala da vozim trideset minuta samo da bih dovezla njihove automobile – osuđujući kreteni. Ali onda sam stekla osećaj da počinje da me prepoznaje jedan momak na šalteru. Oni imaju mnogo prometa u *Tajer depou*, i nažalost, ne uklapam se baš među ostale mušterije. Ja sam punačka ridokosa s kožom koja ne pati od sunca kao mnoge druge ridokose. Ali mislim da je ono što je momku postalo sumnjivo kada sam dovezla svoj sedmi auto na servis. U tom trenutku sam dovozila vozilo svog prijatelja, tako da sam očigledno bila jebeno očajna i možda malo manična. Ali znala sam da moram da uradim sve što je potrebno da bih ponovo ušla u reku svojih reči!

Onda sam shvatila da Centar za korisnike ima svoj ulaz i da ne moram da prolazim pored momaka na šalteru. Oni su ipak bili čuvari kapije. Jedini s kojima sam ikada razgovarala. Dakle, zašto ne bih mogla jednostavno da se ušunjam na sporedna vrata svaki dan, da tiho radim svoj posao, pijem tone besplatne kafe i iskradem se a da niko ne ukapira šta radim?

Mislim... naravno, griža savesti me je opomenula nekoliko puta, ali što sam više išla, to je bilo lakše. Najveće serijske ubice u Americi su verovatno živele po istoj mantri. Ali neka bude tako.

Dajte mi besplatnu kafu ili mi dajte smrt.

Centar za korisnike je postala moja skrivena pasija kojoj sam se vraćala svaki dan, a ta mala, neverbalna, automatizovana mašina za kafu bila je kao mrzovoljni lik iz romantičnog filma u kojeg sam se polako zaljubljiavala. A sada sam

upoznala i Beti, pekarku i direktnog krivca moje loše ishrane ovih proteklih nekoliko nedelja.

Ali ljubav je divlja zver. Ne možete je zadržati ili kontrolisati. Ne možete je slomiti i reći joj *ne*. To je jurišna životinja koju morate prihvatiti kao svoju sudbinu.

Tako se ja osećam prema *Tajer depo*ovom Centru za korisnike: istinska, nepatvorena ljubav.

Dakle, za sada se uklapam u gomilu. *Tajer depo* je užurbano mesto, i sa četiri prostora za sedenje, to olakšava prikrivanje mog identiteta. Prošli su dani kada sam molila braću da pitaju svoje prijatelje da li je njihovim automobilima potrebna zamena ulja. Završeni su trenuci kad pokušavam da isplaniram putovanje samo da bih učinila da je mom automobilu bliži redovan servis.

Za sada sam ovde inkognito, a Mercedes Li Lavleter piše knjigu koja će razvaliti njene pohotne čitaoce. Čekaj... napravila sam kalambur. *O čoveče, to je dobro. Zapisujem to.*

DRUGO POGLAVLJE

Majls

Naslonjen na spoljni zid zgrade u uličici iza garaže, podižem crveni štapić od sladića do usana i uvlačim vazduh kroz otvor koji sam upravo odgrizao. U stvari zagrizem i izdavam, zamišljajući opojni nalet koji bih dobio da je ovo prava cigareta.

Kad bih samo još pušio.

Glava mi se trgne ulevo kada se otvore zadnja vrata Centra za korisnike i izađe plamen kovrdžave crvene kose. Ista riđokosa se vratila. Ona koju viđam kako prolazi kroz ovu uličicu već nekoliko dana. Uvek mi pogled padne na njenu crvenu grivu kroz zamagljeno staklo radnje iz kojeg je moj radni prostor. Stalno se pitam odakle dolazi i kuda tačno ide.

Danas imam mnogo bolju poziciju za posmatranje. Obučena je u obične crne helanke i široku, lepršavu majicu na kojoj piše PIZZA. Na osnovu nabora tog gornjeg dela majice, jasno je da je dobro obdarena, a čak i u japankama, mogu da vidim definiciju tih nogu jasno kao dan. Oblikovana i zao-kružena na svim pravim mestima. Ona je laka za održavanje, i nije od onih koje se doteruju pre odlaska u prodavnicu.

Riđokosa se kreće pravo prema meni, ali gleda unazad kao da će neko da izađe za njom. Pokušavam dovoljno brzo da izvadim sladić iz usta da joj kažem da stane, ali prekasno je. Uleti u mene kao zec u zid od cigle. U gužvi, njena jampanka se zaglavljuje ispod moje radne čizme i, uz nezgodan okret zgloba, pada na zemlju, a njena siva torba leti metar i po u uličicu.

„Sranje, jesi li dobro?“, pitam, pružajući joj ruku.

Njene plave oči se rašire. „O Bože! Moj računar!“

Ona me čak i ne gleda dok se otima preko vrućeg asfalta za svoju torbu s laptopom koja je sletela nekoliko metara od nje. Čučajući na kolenima, izvlači mekbuk iz torbe i brzo ga otvara. Uz oštar udah vazduha, riđokosa konačno kaže: „Nije pukao, ali da li će se pokrenuti?“

Nakon pritiska na razmaknicu, ekran se upali s prozorom za prijavljivanje. Ona pada na bok sa strane i uzdahne s olakšanjem. „Moglo je da bude jako loše“, promrmlja sebi u bradu. „Uf, zato sebi šaljem fajl imejlom nakon svake sesije?! Početnička greška!“

„Je li sve u redu?“, pitam, prilazeći joj oprezno dok ona vraća laptop u torbu. Osećam se stvarno jebeno čudno jer prekidam razgovor koji vodi sa sobom, ali ćutanje mi se čini još čudnijim.

Okreće pogled ka meni, a oči joj se šire dok me skenira od glave do pete. Kao da je tek sada primetila da pored nje stoji drugi čovek sve ovo vreme.

Oči joj klize po mom telu, gleda u moje grube radne čizme s čeličnim blokejima i kombinezon umrljan uljem koji trenutno štiti moje noge u farmerkama. Izvukao sam ruke iz gornjeg dela kombinezona, otkrivajući crnu sportsku majicu koju uvek nosim ispod. Ruke imaju pristojan sjaj od znoja, s obzirom na to da je leto i da radnja nema klima-uređaj. I

da se razumemo, deo te transpiracije je od apstinencijalne krize zbog nikotina.

Njene oči konačno stižu do mog lica, pa odlučujem da ponovim svoje ranije pitanje. „Je li sve u redu?“

Obrve joj se skupe, ona klima glavom, a njene gole usne su i dalje razdvojene s ošamućenim izrazom lica.

„Jesi li povređena?“, pitam, pokušavajući da se uverim da nije zadobila povredu glave kad smo se sudarili jer se ponaša super jebeno čudno.

Ona odmahuje glavom, pa joj pružam ruku da joj pomognem da ustane. Moja vruća, gruba ruka hvata njene hladne, meke prste dok je vučem u stojeći položaj. Ona je dobrih dvadeset centimetara niža od mene, ali s mojih metar i devedeset i tri, sve devojke su sitne pored mene.

Nakašlja se. „Ti... ti... radiš ovde?“ Zatvara oči kao da mentalno kažnjava sebe.

Prekrstim ruke i ne mogu da ne primetim kako njene oči sa zanimanjem posmatraju moje bicepse. „Da. Ja sam mehaničar. Da li ste imali kola na servisu kod nas?“

Ona se kikoće. Kikoće se toliko snažno da se to pretvara u smeh, a onda stavlja ruku preko usta da ga priguši. Mrmljajući u šaku, ona odgovara: „Da.“

Mršt看 se i pitam: „Onda, šta vas dovodi ovde nazad u uličicu? Završeni automobili su parkirani ispred. Ova zadnja vrata su ulaz za zaposlene.“

Njene oči se vraćaju na vrata, i ona počinje da gricka usnu. „Tako je. Ja, ovaj... samo sam...“, gleda rezervni pramen sladića koji imam uvučen iza uha, „... izašla da zapalim!“

Podižem obrve. Pušači dolaze u svim oblicima i veličinama, ali nešto mi govori da ova blistava riđokosa lepotica ne puši.

„Odlično, mogu li da uzmem jednu?“, pitam, pokušavajući da razotkrijem njen blef.

„Nisi li upravo lažno pušio sladić?“, pita, pokazujući na napola pojedena komad koji je pao na zemlju tokom našeg sudara.

Lice mi se greje. „Jesi li to videla?“

Ona se tiho smeje. „Pre mog trijumfalnog pada, da, videla sam nešto što je ličilo na oblak izmišljenog dima od trešnje kako lebdi svuda oko tebe.“

Kolutam očima i provlačim ruku kroz svoju kratku, crnu kosu. „To je nešto što sam počeo da radim kada sam prestao da pušim pre tri meseca.“

„Da li to pomaže?“

Slegnem ramenima. „Ne šteti.“

„Možda povređuje ego.“ Jamica se ukaza na njenom desnom obrazu pošto ne uspeva da sakrije kako mi se podsmeva. „Koliko je mačo lažno pušiti slatkiše?“

Da li flertuje sa mnom? Ili me zadirkuje? Ne mogu da shvatim, ali sigurno mogu da uzvratim, i moram da priznam da je njena jamica preslatka. Podižem ruku da zgrabim sladić iza uha, a savijam je i opuštam, tako da mi se biceps impresivno zategne. „Moj ego nikad nije u opasnosti, dušo.“ Povlačim slatkiš i odgrizem komad dok joj namigujem.

Ovo je iskreno nasmeje. To je bogat, pun zvuk koji se projektuje sve do njenih prstiju na nogama. „S takvim rukama dečka iz knjige, nije ni čudo.“

„Dečko iz knjige?“, pitam radoznalo.

„Dečko iz knjige“, ponavlja ona. „Vodeći muškarac u ljubavnom romanu za koji čitaoci tvrde da ga poseduju jer verovatno ne postoji u stvarnom svetu. U osnovi, idealan muškarac.“

„Nikada nisam čuo ovaj izraz“, priznajem, naslanjajući se na zid i radoznalo je posmatrajući. „Pretpostavljam da voliš knjige ili tako nešto?“

„Ili tako nešto.“ Ona se smeši i provlači ruku kroz svoje divlje crvene talase. Oni mora da su prirodni jer nijedna devojka ne bi dirala kosu koja je tako lepa da je farbana i sređena u nekom salonu. „I ne iznenađuje me što nikada nisi čuo za to.“ Ona se nagine i glasno šapuće: „Ti nisi moja ciljna publika.“

Mrštim se radoznalo, a ona se okreće dajući mi znak obrvama da se opraštamo i nastavlja šetnju niz uličicu prema mestu kuda je pošla. Nakon što sam prilično dugo zurio u njenu okruglu, izazovnu guzu mnogo duže nego što je prikladno, shvatam da nisam čak ni saznao ime ove devojke.

Spojivši ruku s ustima, vičem za njom: „A šta ako ipak jesam tvoja ciljna publika?“

Ona se okreće na peti da me pogleda, izgledajući mnogo gracioznije nego ranije. „To nećemo znati dok pisac ne napiše *Kraj!*“

TREĆE POGLAVLJE

Kejt

Priznaj. Gde si bila?“ Glas moje prve komšinice i najbolje prijateljice s koledža Linsi jarko odzvanja, skoro me nateravši da padnem na ulazna vrata i ispustim ključeve iznenađeno.

„Bože!“, uzviknem, okrećući se prema mojoj sićušnoj brineti koja je najstrašnija niska osoba koju poznajem. „Ti si kao jedan od onih dosadnih pinčeva koji skaču u vazduh samo da bi bili u visini očiju s ljudima.“

„Ha-ha, šala o niskom rastu, kakav šok od tebe. Ozbiljna sam, reci mi gde si bila.“

„Biblioteka! Rekla sam ti u svojoj poruci“, odgovaram, okrećući joj leđa da nastavim sa svojim ciljem. Gurnuvši vrata svoje kuće, bacam poštu, torbu za laptop i ključeve na ulazni sto pored stepenica odmah unutra.

„Gluposti“, zalaje Linsi, prateći me kao malo štene. Ispruži ruku da zgrabi rub moje košulje. Povlači je prema svom licu i duboko udiše. „Mirišeš na kafu i gumu.“

„Takođe poznato kao sloboda.“ Uzdišem nostalgично i čeznem da se vratim tamo. Ostala bih duže da mogu da

preživim na kafi i kolačićima ceo dan. Ali prokletstvo, potrebni su mi proteini ili bih mogla da umrem.

„Ti si se stvarno vratila u *Tajer depo*?“, sikće Linsi. „Kejt! Zvaće policiju zbog tebe.“

„Zbog čega?“, protestujem preko ramena dok prolazim kroz dnevnu sobu i ulazim u kuhinju da zgrabim flašu vode iz frižidera. „Krađe besplatne kafe i kolačića? Hajde. To nije stvar.“

„Ali besposličarenje jeste.“

Moje lice se zamrzava oko grlića flaše s vodom. „Misliš da bi to stvarno uradili?“

Linsi izgleda pomalo nesigurno. „Ne znam, ali da li želiš neprijatnost da to saznaš?“

„Nije me briga, Linsi!“, uzviknem uz uzdah. „Pronašla sam svoje reči u TD-u, i ne puštam dok ne završim.“

„TD?“, ponavlja sumnjičavo.

„*Tajer depo* je tako teško izgovoriti.“

„Znaš šta je teško izgovoriti? Zatvor.“ Kolutam očima, ali ona nastavlja sa svojim predavanjem. „Ovo je štaka, Kejt. Moraš to da vidiš.“

„To nije štaka.“

„Misliš da ti je potrebna, ali nije.“

„Potrebna mi je!“, prekinem, jureći ka stolu kraj ulaza i grabeći svoju poštu. „Nisam mogla da napišem ni reč pre nego što sam otišla tamo. A pisanje je ono što me drži u ovoj elegantnoj kući na obodu prelepog Bouldera. Ako želim da nastavim da budem ovo zadivljujuće stvorenje, koje živi na visokoj nozi u podnožju planina, moram da pratim tu vibraciju. A vibracija je snažna u *Tajer depou*.“

Pređem u dnevnu sobu i srušim se u kožnu naslonjaču, počinjući da prebirem po kovertama u ruci.

Linsi sedi na ivici mog stočića za kafu ispred mene. „Možemo li da prestanemo da plešemo oko onoga što se zaista događa ovde?“

„Pazi na svoju pozadinu, Lins, to je luksuzno obnovljeno drvo koje mi je priuštila Mercedes Li Lavleter.“

„Prestani da skrećeš s teme. Ovo je o tvom bivšem koji još uvek živi sa tobom.“ Pokazuje gore ka stepenicama prema glavnom apartmanu koji sam delila s Drajstonom Robertsom veći deo protekle dve godine pre nego što je sve krenulo nizbrdo.

Podsmehnem se toj ideji. „Igramo trenutno igru živaca, i nema šanse da dozvolim tom uskogrudnom kretenu da uzme ovu kuću.“

„Čak i ako ne možeš ni da pišeš u njoj? Želiš da se boriš za kuću bez 'vibracije'?“, pita ona.

„To je irelevantno!“, uzviknem i stisnem šake u čvrste pesnice. Svaki put kada pričam o Drajstonu, moje ruke završe ovako.

Upoznali smo se pre dve godine na zabavi pored bazena, i pala sam na njegove uglađene manire. Predugo mi je trebalo da vidim da na njemu piše sindrom Petra Pana.

Nažalost, iznajmljivanje ove kuće na tri godine bilo je jedino što smo zajedno uradili kao odrasli, a sada je to katastrofa. Živeti tri meseca u istoj kući sa svojim bivšim dečkom, večitim dečkom iz bratstva koji nikada neće sazreti je loše onoliko koliko možete zamisliti.

Jedina svetla tačka u ovoj situaciji je što je on odsutan preko leta. Hvala Bogu na tome.

„Nema šanse na svetu da se iselim“, izgovorim kroz stisnute zube i prebacim pogled na Linsi optužujuće. „Živim pored svoje najbolje prijateljice! Ne želiš da se iselim, zar ne?“

Ona zakoluta očima. „Ne.“

„Upravo tako. Dakle, to je to. On je razmaženi deran koji je uvek dobijao ono što želi, ali ne i ovaj put. Letuje u Hemptonsima, zaboga, tako da može da priušti sopstveno mesto. Ja ostajem.“

„To je kao meksički obračun između vas dvoje... ne mogu čak ni da...“, Linsi zareži i provuče ruke kroz kosu. „Uživaj u životu sa svojim bivšim u sledećoj godini. Vidi kako će to ispasti.“

„Savršeno sam srećna što živim ovde dole. Ova spavaća soba je zapravo veća.“ Nema veze što soba na spratu ima najbolji pogled na planine. Ta soba je ionako ukaljana. Smrdi na kolonjsku vodu dečaka i idiotizam.

Moje misli su ometene kad mi pogled padne na poznati logo koji poznajem bolje od svog za brend Mercedes Li Lavleter.

Gledam u Linsi ozbiljno. „To je pismo iz *Tajer depoa*.“

„Otkrili su“, dahće ona i prekriva usta kao da smo upravo saznale da je jedan od naših prijatelja ubica.

„Prestani da budeš toliko dramatična!“, cičim u odbranu dok mi se prsti čvrsto stiskaju oko koverta. „Ne znaš da su otkrili. Ovo bi moglo da bude kao... neželjena pošta ili tako nešto. Možda nude posebnu ponudu za zamenu ulja sledeće nedelje?“

„Da li su ti ikad ranije poslali nešto slično?“

„Ne!“, urlam dok mi svest dolazi i užas me preplavljuje. Gledam Linsi širokim, uplašenim očima. „Šta ako je ovo to?“

„Šta misliš?“, pita ona.

„Šta ako je ovo trenutak kojeg sam se sve vreme plašila? Možda mi oduzimaju moj *mojo*!“

„Ne znaš to“, odgovara Linsi. Očigledno, obe procesiramo osećanja drugačije jer smo sada uradile preokret za sto

osamdeset stepeni, i ona smišlja izgovore dok ja kružim u vrtlogu očaja.

„Ne bi imali drugog razloga da mi pošalju pismo!“, cičim i udišem drhtav dah. „Prokletstvo!“, režim i cepam kovertu da moja smrt bude brza.

Razvijam pismo koje je odštampano na memorandumu *Tajer depoa* i čitam naglas. „Poštovana gospođo Smit, primetili smo da uživate u našem prostoru za čekanje kupaca. Veoma nam je drago što uživate u provođenju dana sa nama. Međutim, prekoračili ste limit za besplatna osveženja. U skladu s politikom kompanije, u prilogu ćete pronaći fakturu za osveženja koja ste konzumirali preko limita.“

„Šta?“, zacvile Linsi. „Isuse Hriste, obe smo potpuno van sebe.“

„Mora da je šala“, iznuđujem lažni smeh i gledam u drugu stranicu na kojoj su navedeni proizvodi koje sam konzumirala. Kao pucanj, ustajem, a pošta mi pada na pod. „Sranje! Kako su znali?“

„Znali šta?“

„Želim da kažem... ova faktura mora da je sranje, ali ova lista je jezivo tačna.“

„Šta misliš?“

Guram joj papir i pokazujem svaku stavku. „Verovatno sam popila petnaest dugih espressa i trideset karamel latea od badema. To je otprilike... tačno ono što volim. Počinjem dane s dugim espressom, a zatim popijem dva latea popodne.“

„O, Kejt!“, Linsi dahće. „Kalorije.“

„Ali ne jedem ništa za ručak!“, raspravljam.

Ona klima glavom, kao da je zadovoljna tim odgovorom. „Dakle, ovo je legitimno?“

„Ne može biti“, raspravljam, ali rastuća jama u mom stomaku pokazuje da nisam potpuno uverena.

Evo šta je stvar. Nisam ljuta na fakturu od sto osamdeset dolara. Naplaćivanje četiri dolara za piće je jeftinije od *Starbaksa*. Ali besnim zbog drskosti *Tajer depoa*! Kakva bi to ugledna firma naplatila osobi prekomernu potrošnju besplatne kafe?

„Ovo ozbiljno ne može biti stvarno.“

„O, Kejt! Propustila si stranicu“, kaže Linsi, podižući list s poda. „To je za kolačiće. Iskreno, nekako si odvratna. Ne znam kako nemaš sto kilograma do sada.“

„Čuti!“, Istržem joj list iz ruku i užasavam se liste. Isuse, stvarno izgledam kao svinja kada sve to nabrajate. „Čekaj malo, jebote... ovde piše danska peciva. Nikad nisam imala dansko pecivo tamo u svom životu! Zezaju me!“

Okrećem optužujuće oči prema Linsi, ali ona izgleda previše uvučena u ovu scenu da bi bila krivac. Razmišljam ko bi mi još mogao poslati lažnu fakturu. To bi mogao biti bilo koji od ljudi koje sam molila da mi dozvole da mi odvezem njihove automobile... što je bio sramotan broj. Ili bi to mogli biti moja braća, ali iskreno, logo na memorandumu je previše savršen da bi to bio bilo koji stari prijatelj ili porodica.

Moje plave oči se susreću s Linsinim smeđim, i uglas obe kažemo: „Din.“

Nekoliko minuta kasnije, Linsi i ja smo u mom automobilu, spremne da krenemo prema kući našeg prijatelja Dina oko kilometar i po niz put. Ovaj mali kompleks kuća je pomalo skriveni dragulj smešten na ivici Bouldera. Pun dvadesetogodišnjaka i tridesetogodišnjaka s pristojnim prihodima, koji više nisu opčinjeni noćnim životom Bouldera a moraju da žive tu. I pošto su nekretnine skupe u ovoj oblasti, ovo mesto se čini malo više vrednim troška. Ovde dobijate više prostora, divljinu, poglede i još uvek lep osećaj zajednice.

Nakon koledža, živela sam u centru grada, ali kako sam starila i počela da se bavim pisanjem puno radno vreme, život tamo mi se činio previše skučen. Mrzela sam kako sam stalno sretala stotine džogera kad sam išla na vožnju biciklom po stazama. Bože, u Boulderu ima gomila trkača!

Ali ideja da se vratim u Longmont, u isto susedstvo s mojim roditeljima, dva brata i njihovim rastućim porodicama bila je tako depresivna pomisao. Mogla sam savršeno da vidim kako me roditelji pozivaju u petak uveče dok su čuvali decu i hrane me hot-dogovima s makaronima i sirom pored mojih nećaka i nećakinja. Nemojte me pogrešno shvatiti, volim te klince, ali zaista je iritantno biti najstarija sestra, koju svi smatraju najvećom bebom u porodici samo zato što imam posao koji mi omogućava da svakodnevno nosim trenerke.

Da ne spominjem kako nijedna porodica ne želi spisateljicu prljavih priča za komšinicu. Kakve će se perverzne isporuke pošte bacati na njen prag?

Linsi se preselila ovde pre oko tri godine, a ja sam je pratila s Drajestonom godinu dana kasnije. Kad smo se smestili, reči su tekle kao mana s neba. Tihi putevi su bili blaženi, a pogledi su hranili moju dušu kao i moje male prste. Imala sam svoju najbolju prijateljicu odmah pored i reči su bile obilne.

Zatim smo Drajeston i ja raskinuli, i moja kreativnost je presušila kao domaća granola koju nam upravnik našeg kompleksa daje svake godine za Božić.

Pošto samo još jedan kreten na planeti zna za moje borbe s rečima i moje nedavno pronađeno rešenje za taj problem, to znači da će biti šutnut u ponos tokom ove lepe večeri.

„U redu“, šapućem Linsi dok stojimo ispred Dinovih ulaznih vrata. Njegovi prozori sipaju svetlost na nas dok zalazak sunca iza brda. „Evo plana. Kleknuću ovde... ti pokucaj na

vrata, a kad ih otvori, njegove oči će pasti na tebe, a ja ću mu desnom rukom u obliku pesnice malo dokačiti loptice.“

„Kejt!“, kori me Linsi, a njene guste obrve se skupljaju. „To je tako ekstremno. Šta ako on to nije uradio?“

„Sigurno zaslužuje udarac zbog nečega. On je planinski kurvar. Uvek im se to desi.“

Gledam nazad u svoju prijateljicu, a ona izgleda tako mlado s tim velikim, smeđim, nevinim očima. Ne čudi što su Dina privukle kad su se prvi put sreli.

Ubrzo nakon što sam se preselila ovde, Linsi i ja smo naišle na Dina tokom njegovog svakodnevnog trčanja dok smo bile u šetnji. Odmah sam mogla da primetim da postoji varnica između njih. Išli su na nekoliko sastanaka, ali su na kraju odlučili samo da ostanu prijatelji. Međutim, mislim da je Linsi i dalje slaba prema tom malom kretenu.

Kolutajući očima, popuštam njenim željama i ustajem da pokucam na vrata. „Zašto si uvek tako zrela i ozbiljna?“

Koji sekund kasnije, Din otvara vrata i oslanja ruku na okvir na onaj impresivan, muški način koji ima. On je slika i prilika biznismena iz Bouldera – visok, tamnokos, zgodan i bradat. Osim toga, nosi naočare s tamnim okvirom koje ga čine zaista jebeno pametnim, što i jeste.

Ali u celini, on je delimično štreber, delimično planinski čovek a delimično hipster bogataš. Nosi te karirane pantalone i uske košulje s jaknama boje breskve i uspeva da izgleda muževno i moderno dok to radi. On je jedini momak koga poznajem koji može da iznese takav izgled, a da drugi ljudi ne budu uvereni da se bavi drugim timom koji igra na polju seksa. Ponekad ne nosi čarape uz mokasine, i ne znam zašto to dobro izgleda, ali izgleda. Drajston je pokušao da imitira stil, ali je bilo užasno. Super se trudio.

Ali Din, on jednostavno ima taj neporecivi stil.

Takođe ima i najkul pozadinsku priču. Din je nasledio gomilu novca od svojih baka i deka kada je imao osamnaest godina. Umesto da ide na koledž i stekne skupo obrazovanje kao što su ga njegovi roditelji molili da uradi, odlučio je da se sam obrazuje na tržištu akcija.

Očigledno je imao Midin dodir. Linsi mi je rekla da je udvostručio svoje nasledstvo u prvoj godini. Sada je on neka vrsta berzanskog posrednika tokom dana. Ne znam mnogo o tome šta radi, ali ima kancelariju u centru grada u koju ide svaki dan u svojim otmenim, hipster odelima.

Bez upozorenja guram pesnicu u njegov mesnati stomak. U redu, tvrd, isklesan stomak, ali šta god. Ne mislim o Dinu na taj način. Sav vazduh mu izlazi iz usta dok se savija, držeći se za stomak.

„Ti si kreten, i znam da je lažna faktura bila od tebe.“

Reži od bola, ali znam da samo dramim da ga ne bih ponovo udarila. „I meni je drago da te vidim, Kejt“, promuća on.

„Samo budi zahvalan što te nije šutnula“, cvrkuće Linsi iza mene. „Spasila sam te od toga.“

„Hvala, Lins“, stenje on i povlači se unazad, tiho nas pozivajući unutra.

Dinova kuća je identična po dizajnu mojoj i Linsinoj, ali on ima tu minimalističku momačku jazbinu. Što je čudno jer je bogat. Možda sav svoj novac troši na odeću jer je jedini nameštaj ovde vreće za sedenje i neudobne barske stolice. Nigde na vidiku nema trpezarijskog stola, iako postoji rasvetno telo tamo gde bi trebalo da bude sto.

Prolazim pored njega, idem pravo do frižidera i poslužujem se pivom. Uzimam i po jedno za svakog od njih i kažem: „Tako si očigledan.“

„Kako si znala da sam to ja?“, pita Din, trljajući stomak i još uvek se trzajući od bola dok mu dodajem pivo koje on prosleđuje Linsi.

Dodajem mu još jedno, i idiot otkopčava svoju košulju da bi prislonio hladnu flašu na svoje isklesane trbušnjake. Gleda me i sugestivno pomera obrvama.

Ignorišem njegov jadni potez šarmiranja i odgovaram: „Memorandum je bio previše savršen, a znam da znaš da koristiš *Fotošop*. Trebalo bi da pokušaš nekad da deluješ malo neobaveznije.“

On se poluosmehuje i podešava svoje naočare s crnim okvirom. „Ovo je prvi put da sam čuo tako nešto.“

Kolutam očima i podižem se na pult. „Ti si takva svinja.“

„Ti si takav čudak“, uzvraća on i odvrće čep sa svoje flaše. „Video sam tvoju *Instagram* priču danas. Kako misliš da možeš da nastaviš da se vraćaš u *Tajer depo* ako svakodnevno objavljuješ o tome na društvenim mrežama?“

„Zato što su moje objave na društvenim mrežama moj spas. Pomaže mi da se osećam manje krivom što idem tamo a da nisam stvarni kupac.“

Naslanja se na obližnji zid koji vodi u gostinsku sobu i povuče gutljaj piva pre nego što odgovori. „Dakle, misliš da ako te uhvate i vide sve objave na *Fejsbuku*, da će razviti crveni tepih?“

„Bože, mogu samo da sanjam!“, proderem se dramatično i otpijem gutljaj.

Linsi se zakikota sa svog mesta na barskoj stolici pored mene. „Trebalo je da je vidiš, Dine. Mislila sam da će početi da plače kada je videla taj račun.“

Klimam glavom ozbiljno. „Ne seri! Ta stvar me je skoro poslala u stanje depresije. Razmišljala sam da se preselim u drugi grad koji ima *Tajer depo* jer znam da je to franšiza.“

„Tako si prizemna.“ On odmahuje glavom i povlači još jedan gutljaj. „Pokušao sam da te nateram da dođeš da proveriš moj prostor za zajednički rad. I tamo imamo odličnu kafu bez straha da ćemo biti uhvaćeni na delu s ukradenim latisima.“

„To mesto je za *wannabe* poslovne mogule. To nisu moji ljudi.“

Prekršta ruke preko grudi dok još uvek drži pivo. „A mušterije u čekaonici prodavnice guma jesu? Koliko oni zaista mogu biti sjajni?“

„Moraš to da vidiš da bi verovao, čoveče“, izjavljujem i gledam Linsi. „Ali možda neće imati isti efekat na vas kao na mene. Sve je u vibraciji i da li teši tvoj unutrašnji *či*. Ispričaj jednom Dinu o kafeteriji bolnice, Linsi.“

Njeno lice se greje, i ona odmahuje glavom prema meni, a smeđa kosa joj pokriva lice dok to radi. „To je bila jednokratna stvar.“

„Jednokratna stvar koju bi trebalo da ponavljaš ako želiš da završiš svoju prokletu tezu“, izjavljujem uz ozbiljno podizanje obrva. „Kažem vam, ljudi. Nas troje imamo najbolji život. Možemo da radimo odakle god želimo. Sve što nam treba je laptop, *Wi-Fi* i utičnica, i mi smo zlatni. Ali naša produktivnost je usko povezana s našim stanjem uma. Ako negde pronađete vibraciju, morate da se borite za nju. *Cool* vibracija je kao moderna muza. *Tajer depo* je za mene ono što je Fani Braun bila za Džona Kitsa! To je poezija u pokretu od koje ne možete da odete! Verovatno će pisati o ovome u istoriji nakon što ja krepam.“

„Zvučiš kao ludak!“, grmi Din, provlačeći ruku kroz svoju tamnu kosu koja mu uvek pada u oči. „Kupio sam ovo mesto ovde da bi mi dani kad radim od kuće bili mirni i tihi. Ako želiš da se podvrgneš buci javnosti, samo napred. Ubij se.“

„To nije buka, to je vibracija“, povičem i bacim svoju japanku na njegov grudni koš. On se sagne da je podigne, i umesto da mi je vrati, baca je kroz zadnja vrata kuhinje. Kreten. „Šta ako bi mogao da radiš još bolje negde drugde? Šta ako bi pronašao mesto gde bi završio svoj posao za pola radnog vremena? Imao bi više vremena da planinariš, jebeš ribe, zezaš svoje prijatelje, kupuješ više kariranih pantalona.“

Ovo natera lenji osmeh da se raširi po njegovom licu. „Da li si primetila moje pantalone, Kejt?“

„Ne“, podrugljivo kažem u odbranu. „I nemoj da menjaš temu. Nešto se može reći za čekaonice. Mesta gde ljudi besciljno čekaju su mentalni rudnici zlata. Osećam se kao jebeni šampion kad izbacujem reči i sedim pored devojke koja traći svoj život na *Fejsbuku*. To je odličan podsticaj za moral Mercedes Li Lavleter!“

Linsi se zakikoće. „Još uvek ne mogu da verujem da si dospela na listu bestselera s tim pseudonimom.“

Zналаčki se zahihotam. „Moji čitaoci me razumeju.“

„Morali bi“, promrmlja Din, ali mi upućuje ponosni osmeh.

„Samo volim da budem stvarna.“ Zavaljujem se, opuštajući se na svom mestu na pultu. „Ali reći ću, ako ima besplatne kafe tamo gde pronađeš svoju vibraciju, nekako se osećaš kao da si prevario društvo. Živimo u svetu koji naplaćuje skoro sve. Parking. Čaše leda. Kancelarijski prostor. Dakle, kad uživate u malim stvarima u životu, kao što je besplatna kafa, to vraća vašu veru u čovečanstvo. I besplatna kafa ima bolji ukus, to je jednostavno činjenica.“

„Dakle, vraćaš se tamo sutra“, kaže Din, a njegovo ponašanje očigledno nije tako euforično kao moje.

„Dodavola – da! Ova prljavština se neće sama napisati.“ Podižem svoje pivo prema njima i odlučujem da napravim improvizovanu zdravicu. „Čekajte sa mnom, prijatelji moji. To je revolucija modernih milenijalaca. Videćete.“